

פרשת קרח

5 שנים לנפילתו בשבי של גלעד שליט

ערב מול הגלעד / לאה גולדברג

האילנות כל כך כבדים,
כופף הפרי את הבדים,
זו השעה המרגיעה,
בה נרדמים הילדים.

אל הבקעה מן הגלעד
טלה שחור ורך ירד,
כבשה פועה בוכה בדיר -
זה בנה הקט אשר אבד.

ישוב טלה אל חיק האם,
ישכב בדיר וירדם
והכבשה תישק אותו
והיא תקרא אותו בשם.

נסתר הליל בין הבדים
והנביא הגלעדי
יורד דומם אל הבקעה
לחזות בשנת הילדים.

שעור פרשת שבוע: הרב ארי

פרשת קרח כג' בו, מפטירין (שמואל א'
יא') "ויאמר שמואל". מברכים חודש
תמוז ביום שבת קודש וא'. אין אומרים
אב הרחמים והזכרת נשמות.
תמוז המולד ליל ו', שעה 2 עם 56 דק'
11 חלקים, ולשעון א"י 7.47.

שבת
שלום

י מ י ה ח ו ל		ש ב ת	
4.40	זמן תפילין / טלית	19.29	הדלקת נרות
9.11	סוף זמן ק"ש	19.40	מנחה א' 14.00 ב' 19.40
19.51←19.50	שקיעה		ערבית
13.15	מנחה א' (בחד"א)	6.45	שחרית א'
		8.30	שחרית ב'
19.40	מנחה וערבית	11.30	קידוש
20.10	צאת הכוכבים	17.10, 13.30	מנחה
20.10	ערבית	17.30	לימוד 'דור לדור'
		18.00	שיעור הרב ארי
<u>8.00</u>	שחרית נוער	20.28	צאת השבת

אחות תורנית השבת – הילרי יום-טוב

מדוע הופכות מחתות השרופים לציפוי האנשים?

במרכזה של פרשת השבוע עומד לו קורח מלווה בדתן ואבירם יחד עם מאתיים וחמישים אנשים אותם מגדירה התורה 'נְשִׂאֵי עֲדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שָׁם' (במדבר טז, ב), ומערערים על תפקידו של אהרון המשמש ככהונה גדולה. במוטיבציה של קורח לבוא במחלוקת הרבו חז"ל לעסוק (ראו למשל במדרש במדבר רבה פרשה יח, ב), אך מה הניא את ליבם של מאתיים וחמישים האנשים שלא היו שייכים לשבט לוי להתלונן על כהונת אהרון?

האבן עזרא טוען שהם היו בכורות שעל פי התכנון המקורי, קודם לחטא העגל, היו אמורים לעבוד במקדש. לאחר שחטא עם ישראל בעגל ועבודת הקודש עברה ללוויים, היתה קבוצה של בכורות שסירבה לקבל על עצמה את המציאות החדשה, וטענה כי זו החלטה אישית של משה החפץ בגדולתו של אחיו ושל שבטו. כהוכחה להסברו מביא האבן עזרא ראיה כפולה. ראשית, הם לקחו מחתות על מנת להקטיר קטורת, כעבודת הכהנים, מכיוון שלטענתם הם צריכים לעבוד במשכן. זאת ועוד, העובדה שמטה אהרון הוא המטה שפרח והתמלא בשקדים, מוכיחה שבדיוק על הנקודה הזו הם ערערו.

אלא שתוצאות האירוע של הקטרת הקטורת על המחתות (פרק טז, פסוק לה) בו מצאו את מותם אותם מאתיים וחמישים איש (פשט הפסוקים מלמד שקורח ומשפחתו עם דתן ואבירם ירדו חיים שאולה) מעוררות פליאה. מייד לאחר מותם, מצווה הקב"ה לאלעזר בן אהרון לאסוף את המחתות ולעשות מהם ריקועי פחים על מנת לצפות בהם את המזבח! והרי הם הקטירו קטורת זרה, ומדוע קדשו המחתות עד כדי כך שהן הופכות להיות ציפוי תמידי על המזבח? התורה אמנם מנמקת בעצמה וכותבת: 'וַעֲשׂוּ אֹתָם רִקְעֵי פָחִים צְפוּי לְמִזְבֵּחַ כִּי הִקְרִיבְם לִפְנֵי ה' וַיִּקְדְּשׁוּ וַיְהִי לְאוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל' (במדבר יז, ג), אבל גם אם רוצים להזכיר אירוע זה כאות לדורות ניתן לעשות זאת באמצעים אחרים. למשל, ניתן להציב מחתה אחת שרופה באוהל מועד, כמו צלוחית המן שהיתה מונחת דרך קבע באוהל מועד, להזכיר את נס ירידת המן במדבר (שמות טז, לג), וכמו מטה אהרון הפורח שהונח גם הוא באותה 'גלריית אותות' באוהל מועד (במדבר יז, כה)!

אפשר ובהפיכת המחתות לציפוי על המזבח רוצה התורה לשדר מסר מורכב שמאפשר לראות גם את הטוב שביסוד מעשיהם של אותם מאתיים וחמישים אנשים. דרך הפעולה של קורח ועדתו לא היתה לגיטימית, אבל עצם הצבת השאלות: 'למה?', 'מי אמר?', וחוסר הרצון לקבל כל דבר מבלי להבין מה עומד בבסיסו הוא חיובי. הצורך לחקור ולברר את הציווי הא-להי הוא מובן וברור, ופעמים אף מחוייב המציאות. ניתן לקבל הכל מבלי להציב סימני שאלה, אבל נראה שהתורה מעוניינת בקושיות ותמיהות, מכיוון שרק כך מתחדדים הציוויים ונעשים מובנים יותר ומתיישבים על הלב, על ידי העמקת חקר וביורור.

לכן אין להשליך או לגנוז את המחתות, אלא יש להפוך אותן לחלק מן המזבח. בכך מבטא הקב"ה את הפן החיובי שבמעשיהם של מאתיים וחמישים האנשים שלא היו מוכנים להשלים עם גזירת הדחתם מעבודת הקודש, אלא הציבו שאלות קשות. הם נעשו, מכיוון ששאלו בצורה מתריסה או שלא על מנת להענות, אבל ביסוד שאלתם מונח גרעין של אמת שראוי לו להיות מונצח על גבי המזבח וכך יישאר ה'אות' גם לדורות הבאים. המסר המורכב המאזן בין הרצון לשאול ולהבין מחד, ומאידיך לא להתריס ולמרוד טמון בין המחתות המרוקעות המצפות את מזבח הנחשת.

הרב ארי' סט

לחברתנו פרלה דדון

ת נ ח ו מ י ס

במות אחותך

סימי סוויסה ז"ל

זה היה השבוע

ביום ראשון ציינו את שבוע הספר בספריית הילדים באירוע להורים וילדים. הקהל נענה ובא בהמוניו. בין היתר היתה הצגת ילדי כתות א'-ג', שעת סיפור חווייתית של לאה גינזברג, פינות יצירה ומכירת ספרים במחיר מוזל – והכל בנושא דגים. תודה למלי הספרנית הנאמנה, ולכל השותפים בארגון האירוע המהנה!

ביום שני חגגו תלמידי חטיבת הביניים והתיכון את סיום הלימודים, ואת פתיחת החופש הגדול! שתהיה חופשה נעימה לכולכם ואל תשכחו לספר גם לעלונו קצת מחוויותיכם.

ביום רביעי ציינה גם כתיב' של חברת הנוער סיום ופרידה מהלימודים ומחברת הנוער בסעד. האירוע היה הפעם צנוע, והתקיים על דשא חברת הנוער. הבנות נשאו דברים אישיים ומרגשים על התקופה בה היו בסעד. בעלון הבא נשמע בע"ה פרטים על סיום השנה בנוער.

תחרות כתיבה יוצרת לכתות ו' במחוז דרום: הפיקוח על הוראת האנגלית במחוז דרום קיים זו השנה השלישית ברציפות תחרות מחוזית בכתיבה יוצרת בשפה האנגלית. מדובר בתוכנית ייחודית במחוז דרום, שנועדה לעודד קריאה באנגלית ולשפר את מיומנויות הקריאה וכתובת העומק בשפה האנגלית. לקראת התחרות חולקו תלמידי הכיתות לקבוצות בנות 3 עד 4 תלמידים. כל קבוצה בחרה ספר קריאה מתוך רשימת ספרים ועל בסיסו יצרה פוסטר המשלב טקסטים, תקציר הספר וביקורת קריאה. הפעילות אפשרה להם לבטא את דעותיהם ורגשותיהם בנושא שבחרו, תוך שילוב כתיבה יוצרת ואותנטיות. לאחר כתיבת החיבורים, בחרו צוותי הוראת האנגלית בבתי הספר את החיבורים הטובים ביותר והגישו אותם לוועדת בדיקה בראשות המפקחת על הוראת האנגלית במחוז דרום. **בתחרות זכה ב"ס "דעת", במקום השני והמכובד. יישר כח לתלמידים הזוכים!**

השבוע הגיעה משפחה חדשה לגרעין בסעד: פז ואיציק דרור ובנם הקטן מכפר מימון. איציק הוא פרמדיק ופז היא קונדיטורית (כרגע בחופשת לידה). פז היא אחותו של עדו אורלוב. אנחנו מאחלים להם קליטה מהירה וקלה!

מזל טוב

לשרה ריבלין ולכל המשפחה
לבית המצווה של הנינה יערה רבקה,
בתם של אליאב וניקול רוזנפלד
נכדתם של חיה וגבי רוזנפלד

מזל טוב מקרב לב

לכל משפחת תמיר
לבית המצווה של ואדי תמיר
בתם של פלג וענבל

נכדתם של מרדכי ז"ל ומרים תמיר

ללאה גולן היקרה!

את מנגינת החיים ניגנת בכל עת
והיית למשפחתך אות ומופת
בהגיעך לגיל 75 שאי ברכה
לבריאות, לרוב אושר ושמחה
מאחלת מעומק הלב כל המשפחה.

ומזל טוב נוסף ללאה ומשה גולן
לבר-המצווה של הנכד – בר אניקסטר
בנם של דן ז"ל ורחל אניקסטר בקבוצת יבנה.

לצניין שיוך דירות

הייתי חבר בצוות שהביא הצעה ראשונית בקווים כלליים ביותר בעניין שיוך דירות. לאחר מכן נבחר צוות ישן/חדש להמשיך את בדיקת הנושא (האם דוללתי מהצוות בגלל דעותיי?...). נחשפתי למורכבות הרבה. עצם זה שהצוות עדיין לא הביא בפני הציבור והאספה את הצעותיו לאחר חודשים רבים, מבליט ביתר שאת את מורכבות הסוגיה.

לפני כמה שבועות, הובאה לאסיפה הצעה לחלוקת מגרשים, כחלק מתהליך שיוך דירות. תמהתי על כך באסיפה: איך בכלל אפשר להחליט החלטות בעניין השיוך לפני שמביאים בצורה מסודרת לפני הציבור והאסיפה את מכלול התפיסה המוצעת (אפילו לא נענית). לשמחתי, ירד האסימון וחברים נוספים הצליחו לתקן במידה מסוימת. כתוצאה מההידיונות בין חברים לא מעטים, התגבשה הצעה אחרת מזאת שכנראה מתגבשת בועדה הרשמית לעניין השיוך. נתבקשתי להוסיף חתימתי להצעה במידה והיא נראית לי. החלטתי לא לצרף חתימתי. לדעתי הנושא הוא כל-כך מורכב (ואולי עוד יותר בגלל פסיקת בגץ האחרונה). ההצעה האחרת התבשלה באש חזקה מדי – "המהירות מהשטן".

לדעתי, כדאי למוסדות הרשמיים של סעד להידבר, ולצרף עוד חמישה-ששה חברים ממובילי ההצעות האחרות לוועדה הקיימת, כדי שיוכלו לגבש בצורה מעמיקה הצעה מוסכמת או חלופה.

טובה אפרת.

תודה!

רצינו להודות על הארוחות הטעימות, השמחה, ההתעניינות והצ'ופרים שעטפו אותנו בחום לאחר הלידה. שמחים שהצטרפנו לקהילה כזו חמה ואוהבת. טל, אפרת וטובה ביליה

ביום שלישי השבוע התקיימה מסיבת שבע ברכות לזוג הטרי חנוך גינזברג ובחירת ליבו רותם במעוז מול עזה. נעים לגלות, שמלבד האתר ההיסטורי, יש במעוז גם דשא נעים ומזמין, ורוח טובה, והמקום מוסיף נופך מיוחד לאירועים הנערכים בו. באירוע נשא דברים אב החתן- בני גינזברג, ובדבריו נתן ביטוי לקשר חזק וחיבור בין ההיסטוריה המשפחתית לסעד ולמעוז מול עזה. לפניכם קטעים מברכתו:

"אנא בכוח גדולת ימינך תתיר צרורה" -

בניגון זה בחרתם לפתוח את ליל כלולותיכם.

אותו שם של מב' אותיות הרמוז בתפילה זו ראוי שילווח אתכם בכל חייכם.

אך בעמדנו כאן במקום זה, הביטוי "תתיר צרורה" מקבל משמעות נוספת, כשאני חושב על ראשית משפחתנו הצרורה השברירית ולאן שהגענו ב"ה, וברשותכם ארחיב מעט ולו רק בשבח המקום.

לכאן הגיעה אמנו, סבתא של חנוך – ציפורה בעקבות אחיה, משה יואל ז"ל.

משה יואל היה מראשוני סעד, מהגרעין המקיפים, והיה מיודד עם יהודה ברט ז"ל, ועם שמחה ידידיה ז"ל בעלה של רבקה ידידיה. על גלגולי נדודיו לא נרחיב עכשיו, רק נציין שהיו לו קשרים טובים עם הבריטים שישבו כאן ביער שמחוני. בזכות קשריו אלו, כאשר הם עזבו במאי '48 בסיום המנדט, הם הביאו לסעד נשק ותחמושת שהיו כה חיוניים לשמירת סעד. הוא עצמו, לצערנו, נהרג בראשית ההפוגה השנייה, בדרכו לטיפול רפואי במרכז הארץ, ונקבר בבית הקברות של בארות יצחק הישנה. ראוי לציין שהוא אחד משני חללי מלחמת העצמאות שהיו לסעד. אחינו הבכור מוישליה – משה אליעזר נושא את שמו. מאוחר יותר העברה גופתו לבית העלמין נחלת יצחק עם שאר החללים הרווקים של בארות יצחק.

אמא ברחה מביתה להיות עם אחיה החלוץ, והייתה כאן בראשית הקמת הנקודה. בהיותה רווקה אף השתתפה בקבוצה שישבה כאן ובנתה את החפירות של סעד תחתית. לכאן הגיע בראשית '48 אבינו, שהיה כבר עם ניסיון קרבי בצבא הארגנטינאי (אפשר לראות בתמונה במעוז), ובמחילות אלו התחיל הרומן המיוחד בין השניים. בהוראת מנהלי הקבוצות, במהלך המלחמה חזרה אימא להרצליה, ובמשך כשנה וחצי היו נפגשים רק אחת לכמה שבועות כשאבא היה מתפלח עם הזוגות הנשואים לבקר את הנשים והילדים.

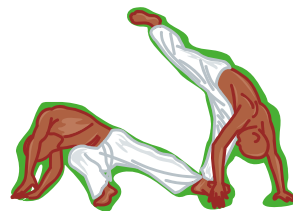
מעט אנו יודעים על תקופה זו אך היה צריך הרבה אמונה והרבה אהבה כדי לשמור על זוגיות במלחמה. באדר 1950 הם נישאו על הגבעה בהרצליה, כאשר טנדר עם מספר גברים הגיע מסעד תחתית כאן במקום עומדנו לחתונה. לאחר כחודש ימים לקראת פסח 1950 התאחד כל הישוב בגבעת סעד של ימינו, ואתם רותם וחנוך, כאשר בחרתם לקיים מסיבה זו כאן בחלוף 61 שנים, בבחינת דור לדור יביע אומר - דור המייסדים מעביר את המטה לדור השלישי והרביעי....

תודה לקיבוץ סעד ולמחזיקי האתר המסודר והנעים הזה. תודה מיוחדת לקיבוס ז"ל, ברוך ניר ז"ל ויבדל"א יהודה א.ע שהיו מיוזמי חידוש ושימור אתר הראשוניים של סעד, כאן במקום זה.

בני גינזברג

קפוארה מסצה

מי שעבר ביום שני בשעות אחר הצהריים במרכז הקיבוץ יכול היה לחזות בהתקהלות של ילדים והורים אל מול מתופפים ובתווך מספר אקרובטים המבצעים תרגילים מרהיבים.

היה זה סיומו של טקס **קפואירה** שחתם שנה של פעילות בחוגי הקפואירה לילדים בקיבוץ.

כאמא ל-2 מתאמנים חביבים התבקשתי לספר קצת על הקפואירה בכלל ועל שלנו בפרט.

אז קודם כל, מה זה בכלל קפואירה?!

קפואירה היא אומנות לחימה אפרו ברזילאית שמקורה בברזיל. השיטה משלבת אלמנטים מעולם אומנויות הלחימה, הריקוד ומוזיקה.

קפואירה פותחה במאה ה-16 ע"י עבדים שהובאו מאפריקה (מאנגולה) לברזיל.

הקפואירה איפשרה לעבדים האפריקנים לשמר את תרבותם ולתרגל את אומנות הלחימה במסווה של ריקוד.

הקפואירה פופולרית בברזיל במיוחד, אך בסוף **המאה ה-20** צברה פופולאריות גם בשאר העולם, בדרך כלל בזכות מטיילים ששבו מברזיל. שורשי הקפואירה הניכרים עד היום מתייחסים לאלמנטים של **קרב**

הכוללים התקפה והגנה, אך המינוח המקובל בקפואירה הוא דווקא של "**משחק**". יש הרואים בקפואירה

ריקוד, שכן המשחק מלווה בנגינה ושירה. ישנם סגנונות משחק שונים, בהם הדגש הוא על מרכיבים שונים במשחק - **אקרובטיים**, לוחמניים, קצביים או אסטרטגיים.

החוג לילדי הקיבוץ מתקיים זו שנה שנייה, והשנה הגיע אלינו מדריך מיוחד ונפלא העונה לשם **קיקו**.

קיקו הינו יליד ברזיל שעלה לארץ לפני 8 שנים והתחתן עם בת עין הבשור, והוא מורה מוסמך לקפואירה.

קיקו מעביר חוגים בכל האזור וזכינו שגם ילדינו לומדים ממנו. 2 קבוצות יש לקיקו בסעד: קבוצה של ילדי

גן (רימון ודקל) וקבוצה מבית כולל. בנים ובנות משתלבים בחוג ומצפים למפגש השבועי עם המורה הנערץ.

לקיקו אהבה אמיתית לעשייה שלו והוא ממש חי את התחום. הילדים כרוכים אחריו וניכר שאהבתו

לקפואירה הותירה גם בהם חותם.

את סוף שנת האימונים מציינים בטקס להענקת חגורות, ע"פ הרמה והוותק, וקיקו ארגן לנו מופע מיוחד,

עם נגנים וכלי נגינה אוטנטיים, וכן הביא עימו חברים מברזיל, אמני קפואירה, שהפליאו לעינינו בתרגילים

ובתנועות.

הטקס, באולם אשל, כלל הופעה של החברים, וכן של נערים ישראלים שהגיעו גם כן. אח"כ הוזמנו הילדים

שלנו "לשחק" עם החברים הברזילאיים, כשכל ילד עולה בתורו, משחק ובסוף מקבל חגורה. הילדים היו

מקסימים, שיחקו וביצעו את הידע שלהם, לקולות נגינה ושירה ברזילאית ומחיאות הכפיים הבלתי

פוסקות שלנו, ההורים.

קינחנו בתצוגת התרגילים על רקע התיפוף על הדשא שליד חד"א, והילדים המשיכו לעשות קפואירה יחד

עם האומנים שבעצמם גם הראו לנו סלטות, עמידות ידיים וראש משוכללות, קפיצות וגילגולים – שרק מי

שראה יכול להבין את היופי והפלא שבהם...

היה מדהים, מרגש ומשמח! אנו מקווים שגם בשנה הבאה ימשיכו החוגים ואף יפתחו עוד קבוצות, קיקו

הבטיח בדבריו, שהילדים האלו הם רק השורש של דור הקפואירה בסעד...

כאן המקום להודות לרחלי לביא על ארגון החוג כל השנה ולהזמין עוד ילדים להצטרף וללמוד.

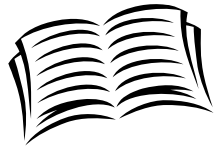
ובאווירה לטינית זו...

אזכיר לכל ציבור הנשים שאנו מקיימות **חוג זומבה** (ריקוד ותנועה במקצביים דרום אמריקאיים), בכל יום

ג' בשעה 20:45, בגן רימון הישן. בואו בשמחה!! מומלץ בחום!!! לפרטים ולהמלצות ניתן לפנות אליי.

כף טוב, מריאות ומחה, תר סמיט

באחד מהטיולים שארגנה ועדת תרבות, נזדמן לי לראות כיצד משה אלון מספר סיפור, ומיד כל הילדים מתקבצים סביבו ומצפים למוצא פיו, והוא טווה את הסיפור כמספר סיפורים בקי ומיומן. לכבוד שבוע הספר, ביקשתי סיפור גם עבור עלוננו, והרי הוא לפניכם:

לילד החוזר אולם

אישה אחת עמדה לפני הצדיק רבי מנשה ובכתה על מר גורלה "כל חיינו עסקנו בעלי ואני במעשי צדקה וחסד והעושר לא העביר אותנו על דעתנו. למה מגיע לנו שנרד מנכסינו ונגיע עד פת לחם".

הצדיק חשב רגע ואמר: אספר לך מעשה שהיה ובו תוכלי למצוא תשובה לשאלתך. היה פעם גביר אחד עשיר גדול מאוד בעל מפעלים, שדות ועסקים חובקי עולם ועסקיו גדלו והתרחבו מיום ליום. הוא היה יהודי ירא שמים שגם קבע עיתים לתורה. היה לו מנהל עסקים יהודי שחתם על כל העסקאות והוא סמך עליו בעיניים עצומות.

יום אחד נזדמנה לגביר עסקה ענקית בארץ אחרת בה היה מושקע הון רב. הגביר ומנהל העסקים היהודי לקחו עמם במזוודה את סכום הכסף הדרוש ויצאו לדרך בכרכרה. לאחר כמה ימים בדרך עצרו מתחת לעץ כדי לחלץ עצמות ולסעוד את ליבם, ואת המזוודה עם הכסף הניחו לידם מתחת לעץ. לאחר כשעה המשיכו בדרכם ולאחר יומיים הגיעו ליעדם. פרטי העסקה סוכמו בין הצדדים והיא נחתמה בשעה טובה, אולם כשהגיע שלב התשלום ביקש הגביר ממנהל עסקיו להביא את מזוודת הכסף מן הכרכרה, כאשר הגיע לכרכרה פתאום חוורו פניו- המזוודה איננה! אז נזכרו שניהם שמזוודת הכסף נשארה מתחת לעץ- הון רב הלך לאיבוד! "מהר, בוא נחזור!" אמר הגביר למנהל עסקיו וזה הביע את דעתו שקלושים הסיכויים למצוא את המזוודה אך, בכל זאת נסעו. והנה, בהגיעם למקום לא האמינו למראה עיניהם: מתחת לעץ נחה לה המזוודה כשם שהונחה והכסף בשלמותו בתוכה! השניים מיהרו חזרה כדי לבצע את התשלום עבור העסקה והעסקה הושלמה.

בדרך חזרה לביתם ראה מנהל העסקים את הגביר שקוע בהרהורים, ארשת עצב עלתה על פניו. כשהגיעו הביתה פניו של הגביר החווירו ומעיניו פרץ זרם דמעות. מנהל העסקים תמה מאוד, אך פחד לשאול לפשר התנהגותו של הגביר. מאותו יום חל מהפך בעסקיו של הגביר והם החלו להידרדר. בזה אחר זה נחל הפסדים עצומים, החל למכור מפעלים, פיטר עובדים, מכר שדות, עד שיום אחד נאלץ לפטר את מנהל העסקים- כבר לא היה לו מה לנהל.

מנהל העסקים המפוטר שהיה בעל כישורים, עזב את העיר והגיע לעיר אחרת. הוא פתח עסק עצמאי וההצלחה האירה לו פנים. לא ארכו הימים והוא נעשה אדם עשיר מאוד. לצד עושרו הוא גם הרבה במעשי צדקה וחסד. והעניים היו מידפקים על דלתו. הגביר שירד מנכסיו והגיע לפת לחם התבייש לקבץ נדבות בעירו ועזב את העיר בגפו.

בנדודיו הגיע במקרה לעירו של מנהל עסקיו לשעבר. באחד מימי שישי כשקיבל מנהל העסקים העשיר את העניים למתן תרומה, נחרד לראות ביניהם לא פחות ולא יותר את בעליו לשעבר. הוא היה לבוש סחבות ופניו מלאות יגון. הוא לא זיהה את מנהל עסקיו לשעבר. זה דחף לידיו שטר כסף גדול ולחש באוזנו: "אני מזמין אותך לסעוד עימי את סעודות השבת". עיניו של אחד הקבצנים ראו את התרומה המיוחדת לה זכה העני הזה והחליט להעביר את הכסף לרשותו. הוא הבחין כי העני מסתיר את הכסף בנעלו וכשהלך זה לטבול בא אחריו, נטל את נעליו ונעלם.

העני יצא מן הטבילה ונדהם לגלות כי נעליו נעלמו ועימן הכסף. ירד הערב ובבית העשיר ממתנינים לאורח, כשזה עדין לא הגיע יצאו העשיר ומשרתיו לחפש אחריו. לאחר שעות של חיפושים כשהחלו כבר להתייאש עברו ליד בית הטבילה ושמעו מתוכו קולות שיר וזמר. כשנכנסו פנימה נדהמו לגלות אדם יחף רוקד ושר בשמחה רבה. ואז התברר להם כי זהו העני המבוקש. חיש מהר הביאוהו הביתה, הלבישו אותו בגדים נקיים ומכובדים לכבוד שבת והחלו בסעודה.

בסיום הסעודה, ביקש העשיר מאורחו להתלוות אליו אל הגינה. שם בהתרגשות עצומה התוודע אליו. לאחר סיפור קורותיהם זה לזה אמר העשיר לבעליו לשעבר: "שאלה אחת לי אליך, מדוע כאשר מצאת אז את המזוודה האבודה, בכית והיית עצוב ואילו הערב כשגנבו את נעליך רקדת ושרת בשמחה רבה". אז אמר לו: "כאשר ראיתי שנעשה לי נס כה גדול עם מציאת המזוודה, הבנתי כי אני נמצא בפסגת ההצלחה ומכיוון שגלגל הוא הסובב בעולם הרי מהפסגה

אין דרך אלא למטה ואכן מאז החלה הידרדרותי. אך הערב כשנותרתי לבדי בבית הטבילה בלי נעליים ידעתי שאני נמצא בנקודת שפל שממנה הדרך מובילה רק למעלה" ואכן הודות לסיועו של מנהל עסקיו לשעבר, חזר העני למעמדו הראשון.

"זה הסיפור" סיים הצדיק את דבריו לאישה, "ועכשיו דעי, כי גם אתם תעלו שוב מעלה מעלה בגלגל ההצלחה" - וכך היה. (סיפורי חסידים)

מה אלא

אלא לכבוד שמוע הספר

איה פלוטו?

מהו הספר שאתם מחפשים המון שנים ולא מוצאים. (כי השאלתם ולא חזר או נעלם מהספרייה...)

שרית צ'ימבליסטה: "מסדר האבן" מאת דיויד מורל. ספר מתח שמעמת את עולם הריגול עם הכנסייה הקתולית, עם ערך מוסף פילוסופי על (העדר) גבולות הטוב והרע. היה בספרית החברים ולפני כמה שנים נעלמו עקבותיו. **אפרת שלומי:** לא זוכרת... הספר האחרון שהשאלתי ולא חזר אלי הוא "והיום איננו כלה".

הרב דוד אסולין: "על התשובה" של סולובייצ'יק.

אודי בוברובסקי: הספר הרביעי בסדרה של "הנערה עם קעקועי הדרקון" של סטיב לרסון (למי שלא הבין (כמוני) גם לא יהיה כזה ספר כי הסופר נהרג - יש רק 3 בסדרה).

ויהי ערב

סיפור הלילה טוב הכי אהוב מילדותכם או של ילדיכם.

שרית: אני זוכרת את סיפורי אמי על הפנס והציפור (בעל פה, אין כזה ספר). דן הכי אוהב את "האביר הכי אמיץ" מאת מרסר מאייר.

אפרת ש.: בילדותי יותר אהבנו שאמא שלי שרה לנו שירים ("נגן קתרוס... נגן בעצב..."), "ו" היה היה פעם, כך סבתא אומרת... " (יא ירח" ועוד...). הילדים שלנו אוהבים לשמוע סיפורים מהחיים, חוויות מהיום שעברנו, או סיפורי ילדות שלנו. את הספרים אנחנו מקריאים להם אחה"צ (אריה הספריה, איתמר מטייל על קירות, חתול תעלול ועוד רבים!)

הרב דוד: סיפורים שהמצאתי...

מתי רפפורט: הספר "ויהי ערב". הילדים שלי אהבו את הספר ויודעים לדקלם את כולו עד היום.

רכטי: אני אוהבת את הסיפור של שיר הערש באידיש, שתרגמתי לילדי באופן חפשי, זוהי אגדה על מלך יהודי ומלכה.

אודי ב.: של הילדים - "הלו מי מדבר" של דתיה בן-דור, ו"לבד על המרבד" של ווילדסמית.

הסופר שאינו נגמר...

הסופר הכי אהוב, אליו תחזרו פעם אחר פעם, ואם עוד אפשר תקנו כל ספר חדש שלו שיוצא לאור.

שרית: במעגל העברי - בנימין גלאי ואלתרמן. בתחום הפנטזיה - סופרים שעודם חיים לאו"ט. - גאי גבריאל קיי וניל גיימן, הגדולים שמסוגלים לברוא עולם חדש בכל ספר, ובכל זאת חותמם ניכר.

אפרת ש.: יש הרבה! נטליה גינצבורג, צ'ינגיס אייטמטוב, מאיר שלו, חיים סבתו...

הרב דוד: עגנון וסבתו. הסופר האהוב על שפרה – דוד גרוסמן.

מתי ר.: הרלן קובן, סינקלייר לואיס וגם שיקספיר, אני מחפשת תמיד את הספרות העכשווית.

רכטי: אהרון אפלפלד, ואהבתי את שני הספרים האחרונים של חיים באר.

אודי ב.: בוריס אקונין, שכתב סדרת מתח בשם "עזאזל". הספרים שלו נכתבו לפני 20 שנה, מדברים על רוסיה של 1800+, והוא מצליח להעביר את האווירה של התקופה באופן מדהים.

היום אינו כלה

הספר שלא הצלחתם לגמור ...

שרית: בעיקר כאלה שנשמעים כמו מהדורת החדשות בטלוויזיה. ספרים אני קוראת כדי להתרחק, לא כדי לפגוש את השכנים מהדירה ממול...

אפרת ש.: אני חושבת שחצי מהספרים שלקחתי מהספרייה לא גמרתי לקרוא... אני מאוד בררנית בספרים ואין לי סבלנות להתאמץ לקרוא ספר ש"לא עושה לי את זה".

הרב דוד: מלחמה ושלו של טולסטוי.

מתי רפפורט: אני מסיימת כל ספר בתקוה שבדף הבא תהיה הגאולה...

רכטי: היו הרבה ספרים כאלה, ואין לי בעיה להחזירם לספרייה, מבלי שסיימתי אותם, ובלי נקיפות מצפון...

אודי ב.: "טריניטי" של ליאון יוריס.

גנבת הספרים

לה לא היתה ברירה. אנחנו אנשים ישרים, מה היתה הקניה האחרונה שלך?

שרית: "אבירי הדרך" של מייקל שיבון. רומן "היסטורי" על יהודים עם חרבות. קצר, מקורי ומלא פנינים.

"רומן בכתובים" של קובי אריאלי, שעוד לא הספרתי לקרוא.

"משחקי הרעב" של סוזן קולינס, עם שאלות על תרבות הרייטינג והכיוון שאליו היא הולכת, שהיה מותח ומעניין להפתיע אחרי שהעלילו עליו שהוא דומה ל"דמדומים". (ותודה לסטימצקי על המבצע...)

אפרת ש.: קניתי עכשו במבצעי שבוע הספר את "שירת מרים" ו"אות מאבשלום". אך לרב אני מעדיפה לשאול מספרייתנו שלאחרונה מתחדשת כל הזמן! תודה לך אתי! מדי פעם אני גם לוקחת ספר מספריית הילדים, אני אוהבת להתייעץ עם מלי (ובזמנו גם עם צ'פי) ולרב אני נהנית מהספרים שהן ממליצות עליהם.

הרב דוד: "טללי חיים" – ספר על פרשיות השבוע שכתב מקובל חלבן שעובד במחלבת "גד", הוא עובד ביום, ולומד ומלמד בלילה. הפתיעו אותי הרמה הגבוהה ושיעור הקומה של המחבר.

מתי ר.: קבלתי מתנה – ספר דיגיטלי, ועכשיו אני לא קונה ספרים, אלא מתחברת לאינטרנט ומזמינה ספרים לספר הדיגיטלי...

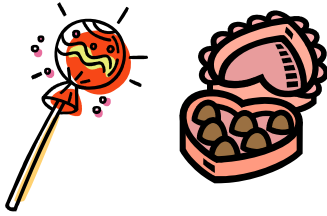
רכטי: הספר "לבד בברלין".

אודי ב.: "משחקי הרעב" של סוזן קולינס, ספר לילדים שמתאים גם למבוגרים.

ראיינו: אפרת ודרורה

חיבור השאלון: שרית צ'ימבליסטה

כיבוד ליהודים

השנה התנדבתי לחלק את שקיות הממתקים לכל ילד שישתתף בלימוד ליל שבועות. אחד מחברי הקהילה דרש לוודא שתוכנן של כל השקיות יהיה בהכשר "גלאט מהדרין", וכך סיכמתי עם בעל החנות שממנו אני רוכש את המוצרים. כששמע זאת אחד מידידי מיד נזעק: היה לא תהיה! ילדי יקבלו שקית עם הכשר הרבנות הראשית או המקומית בלבד. ביקשתי איפוא מבעל החנות לחלק את השקיות לשניים – אלו השקופות תהיינה "גלאט", והאדומות תהיינה אך ורק עם הכשר הרבנות.

למחרת, בא אלי מתפלל מעדות המזרח, וביקש שכיוון שחלק מהמתפללים הם בני עדתו, שעליהם מקובל הכשר "חלק בית יוסף", אדאג גם להם. ביקור נוסף אצל בעל החנות הוליד שקיות בצבע ירוק, שעליהן יודפס "חלק בית יוסף".

בערב שבת פנה אלי חבר המקפיד על מזון בריאות ("הירוקים") וביקש שילדיו לא יכניסו לפיהם מוצרים מסוכרים, אספרטיים, שומן צמחי מוקשה או מוצרים שבהם צבעי מאכל שסימונם 101E או 129E, לא סורביטול ולא תמציות ריח. בעל החנות לא התפנה לבדוק מה כתוב על כל אחד מהמוצרים, ונאלצתי בעצמי לקרוא את האותיות הקטנות שעל עטיפותיהן של 25 סוכריות שונות, ולהכין 3 שקיות מיוחדות ל"ירוקים" שבקהילה. הצבע הירוק, כאמור, כבר היה תפוס, ועל שקיות אלו סימנו קו לבן.

אחת האמהות בישרה לי שילדיה הצטרפו לברסלב ("לא הקטנים, ברוך ה', רק הגדולים!") והיא מבקשת שלהם אספק רק ממתקים בהכשרו של הרב לנדא או הרב וואזנר. בעל החנות הסכים לרכוש פרודוקטים כאלה, ולהכניסן לשקיות (שש במספר) שתהיינה בצבע תכלת.

אחד מהגבאים דרש שנפריד הפרדה מוחלטת בין שקיות המיועדות לילדים ובין המיועדות לילדות. החציצה בוצעה כשהפרדנו את השקיות השונות לשני מיכלי קרטון נפרדים. לפני שעה קלה נתבקשתי לוודא שבין המגדנות אין מוצרי דגן ודומיו (גרנולה, שומשום, אורז מסוכר, בוטנים, אגוזים וכיוצא ב), מחשש שמא לא הופרשו מעשרות כדין. את נקודת השבירה קיבלתי כשנדרשתי לסמן על כל מוצר מה "ברכתו שהכל" ומה "ברכתו מזונות". ובטרם יגיעו אלי כדי לפתור את בעיית השמיטה (אוצר בית דין, היתר מכירה, או תוצרת גויים) ביטלתי את הזמנתי.

לחבר הקהילה שדרש ממני להפריד בין הוופלים לבין הוופלות שמחתי לבשר שאני כבר לא בעסק. שכחתי לספר שבכל מסע האריזות, פתיחתן וסגירתן מחדש, סייעה בידי עוזרת משפטית שעובדת איתי במשרד, שהיא נוצרייה פרוטסטנטית (שכחתי לספר שכשעדיין הייתי בעסק הקפדתי שהמוצרים לא יכילו יין ומוצרים). במשך כל הימים הללו היא לא הוציאה הגה מהפה. אבל כשביטלתי את ההזמנה היא העזה לשאול בעדינות: "כולם יהודים?"

מתוך עלון "ענג שבת" לשבועות

הביא לדפוס: ראי סיאקין

נר זכרון:

כג' בסיון – יום השנה לפטירתו של חברנו אלי לוי ז"ל (תשל"א)

כד' בסיון – יום השנה לפטירתו של חברנו עזרא שטיינץ ז"ל (תשס"ה)

כט' בסיון – יום השנה לפטירתו של חברנו אברהם (אייבי) כהן ז"ל (תשס"ו)

פעילות תרבות בחודשי הקיץ

לקראת הקיץ והיציאה לחופשות - להלן תאריכים בהם יתקיימו אירועי תרבות:

- טיול בעקבות אלתרמן מס' 2 – ג' תמוז 5.7, פרטים בדפים שחולקו, ההרשמה בעיצומה.
- יום הולדת לקיבוץ – יב' תמוז 14.7. אחה"צ –ערב, פרטים בקרוב.
- בראש חודש אב, יום שני 1.8 בערב, לציון ההתנתקות - "מחשבות בעקבות העקירה" סיפור אישי מפי חגית ירון תושבת הגוש .
- בתשעת הימים יצאו 2 סיורים ליד ושם "מסע אל עיצוב הזיכרון " בהדרכתו של משה חרמץ – מומלץ!!!
- תאריכים: יום חמישי ד' אב 4.8 – בשעות הבוקר .
- יום ראשון ז' אבי 7.8 – בשעות הצהריים . פרטים והרשמה בקרוב.
- ערב ט"ו באב – יום שני ט"ו באב 15.8, "שרים באהבה" שירי מתי כספי, מופע של תזמורת סעד.
- על פעילויות נוספות שעדיין לא סגורות תקבלו הודעה .
- נא רישמו ביומן, ולא לדאוג - לכל אירוע יצא פרסום נוסף.

קיץ נעים לכולם, **חא' – תרבות**

אחייכים לפחות בקריכה

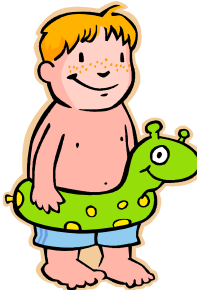

1. לקראת החופש הגדול הבעלי"ט אנו מוסיפים שעות בריכה.
2. המציל – נעם בלס, בסיוע מצילי שער-הנגב.
3. בכל יום ד' – שחיית נשים בין 20:00 – 21:30 עם מצילה.
4. בעקבות אירועים שונים בבריכת הפעוטים אנו מזכירים להורים:
 - א. שימוש בטיטולים מיוחדים לבריכה.
 - ב. השגחה מוקפדת על הפעוטים – המציל אינו אחראי על בריכת הפעוטים.

בני אחיטוב

ימים ב', ד'

- שחיינים : 06:45 – 08:30
- משפחות : 10:00 – 12:00
- משפחות : 14:00 – 17:00
- נשים : 17:00 – 18:00
- גברים : 18:00 – 19:00

ימים א, ג', ה'

- שחיינים : 06:45 – 08:30
- משפחות : 10:00 – 12:00
- נשים : 14:00 – 15:00
- גברים : 15:00 – 16:00
- משפחות : 16:00 – 18:00
- שחיינים : 18:00 – 19:00
- משפחות : 19:00 – 20:00

יום ו' וערבי חג

- שחיינים : 06:45 – 08:30
- משפחות : 10:00 – 12:00
- נשים : 13:30 – 14:30
- גברים : 14:30 – 15:30
- משפחות : 15:30 – 18:00

